

Cách thức phóng sinh đúng Chính pháp

ISSN: 2734-9195

17:15 18/08/2022

Có nhân duyên chúng con đi đường gặp một người bắt một con chim, nhốt trong lồng đem bán, mấy con mua phóng sinh. Mấy con đi đường mấy con thấy một con cá đang giãy giụa, trong (...) của họ, mấy con đến mua con cá phóng sinh. Còn tất cả những điều kiện mà nhân quả của chúng sinh nó tạo những nhân quả ác, cho nên nó bị cắt cô, nhốt lồng.

Trưởng lão Thích Thông Lạc

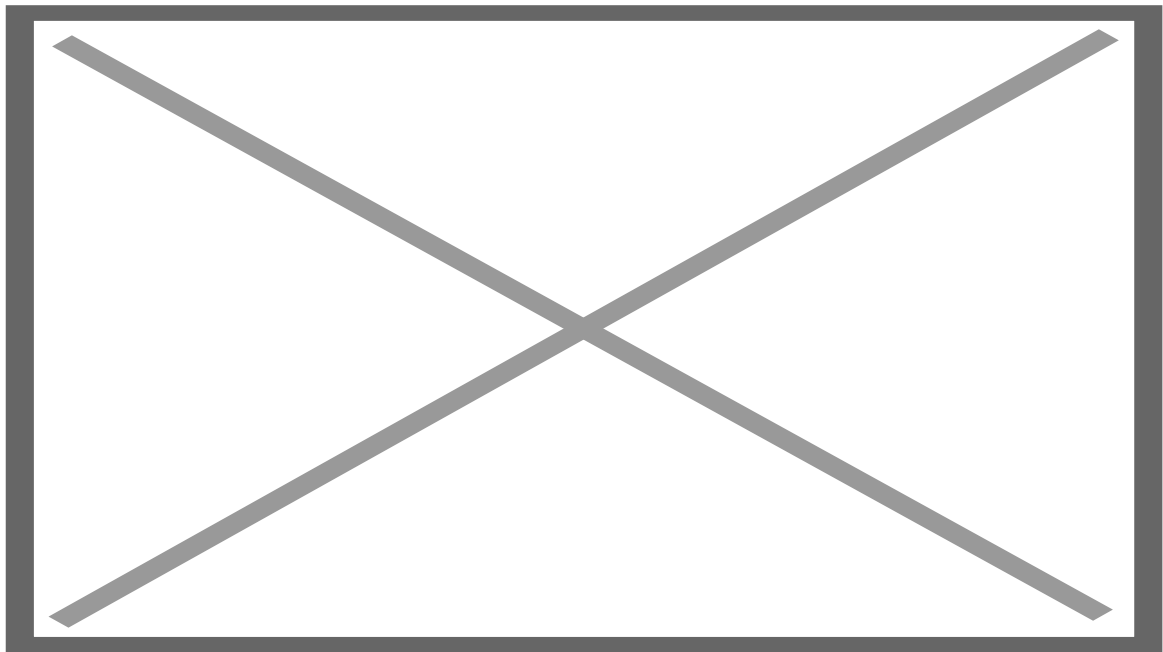
Phật tử nam: Bạch Thầy, trước đây Ni cô và con đã có một thời gian đi làm giúp người ta. Tức là với các gia đình làm cái việc giết gà, giết lợn, tức là sát sinh như thế, nhưng mà làm pháp thiện để xin cầu thiện hữu cho họ, để cho họ kết thúc được cái kiếp này đi, khỏi phải khổ đau. Giết mổ nhưng mà không ăn thịt. Thế và quay về làm cái việc đó, hóa kiếp được cho họ, để họ hết khổ đau. Chúng con đã một thời làm những cái việc như thế. Nhưng mà về sau con cũng đã nói, con bảo làm cái việc đó là không đúng, là mê muội. Không ai, tạo việc ác thì sẽ phải chịu quả báo, chứ không thể ai có đủ năng lực mà chịu thay tội cho chúng sinh được. Nếu làm được việc ấy thì Phật đã chịu hết cả tội cho chúng sinh, chứ không còn việc phải dạy dỗ làm gì nữa? Thế là việc làm ấy là việc làm mê muội, chúng con xin Thầy dạy thêm cho chúng con chỗ này.

Trưởng lão: Đúng vậy! Khi con đã hiểu được như vậy là một việc làm sai, mê muội rất lớn. Lấy sinh mạng của chúng sinh để cúng bái, cầu cho mình được mạnh giỏi điều đó điều sai. Cho nên từ đây về sau sự hiểu biết, tự giác ngộ được điều đó là đúng. Con hãy giữ gìn, các con hãy giữ gìn, chúng ta hãy đem lòng từ, đừng đem sự giết chóc của chúng sinh mà đem lại sự bình an cho chúng ta. Đừng đem sự giết chóc chúng sinh mà gọi là hóa kiếp chúng sinh để chúng thành người điều đó điều sai. Ai cũng tự làm mới thành người, ai cũng tự tu mới thành Thánh thành Phật. Nếu không tự tu, không tự sống trong thiện pháp thì làm sao gọi là Thánh, gọi là Phật được.

Cho nên mình nói hóa kiếp con gà, để con gà sinh làm người thì điều đó là điều sai, không đúng. Giết chúng sinh để chúng sinh hóa kiếp, điều đó là điều ác. Mà mượn lời nói đó là ác để che đậy tội ác của chúng ta. Cho nên từ đây về sau, mấy con đừng làm điều đó nữa. May là con sáng suốt, trực nhận được điều đau khổ của loài chúng sinh, mà ngừng bàn tay vấy máu của các con. Ngưng ý thức nghĩ sai lầm, giết hại chúng sinh, điều đó là điều sáng suốt và cũng đầy đủ duyên phước. Các con đã dừng lại kịp thời, chứ không khéo tới bây giờ mà gặp Thầy thì mấy con biết tội ác như thế nào không? Trùng trùng thân xác, sinh mạng của chúng sinh chết đi bao nhiêu. Khi người ta hết bệnh, bắt con gà làm thịt cúng ông Thần ông gì đó cho hết bệnh, rồi (...) cũng nhờ tâm từ của chúng ta. Còn cái duyên phước chúng ta hết. Sau khi hết duyên phước thì tội lỗi giết chúng sinh này ai gánh chịu, chính mấy con phải gánh chịu những điều đó.

Phật tử nữ: *Kính bạch Thầy, vậy thì bây giờ chúng con, thế mà chúng con được kết thành người chúng con đã mãn nguyện lắm rồi. Mà lại được gặp cả Thầy, Thầy bảo là (...). Thế nhưng mà nếu như mà các con nhìn thấy con kiến, (...), con trâu nó cũng biết khóc. Con gà nó thấy chúng con nó đi theo, con lợn khi nó nhìn thấy chúng con, nói thực với Thầy là các con đã có nhìn thấy con lợn nó đứng lên nó chắp tay nó xin, con chó nó đứng lên chắp tay nó xin, đứng lên thật, là đứng bằng hai chân sau, nó chắp tay nó xin. Vậy thì trước cảnh này thì con xin Thầy, Thầy chỉ giáo cho chúng con, là nếu như Thầy không, bắt con không được hóa kiếp, bản thân chúng con không vi phạm những điều đó, thì chúng con cứu những con vật này bằng cách nào?*

Trưởng lão: À các con biết luật của nhân quả, phải sống trả duyên nhau. Có nhân duyên chúng con đi đường gặp một người bắt một con chim, nhốt trong lồng đem bán, mấy con mua phóng sinh. Mấy con đi đường mấy con thấy một con cá đang giãy giụa, trong (...) của họ, mấy con đến mua con cá phóng sinh. Còn tất cả những điều kiện mà nhân quả của chúng sinh nó tạo những nhân quả ác, cho nên nó bị cắt cô, nhỡ lông. Điều đó là điều hiển nhiên. Người tạo ác, người trả quả mấy con. Chúng ta không có duyên không gặp thì thôi, nhưng gặp thì chúng ta phải tìm cách phóng sinh, tìm cách làm cho chúng sống, tại vì có duyên gặp nhau.

Còn chúng ta hãy giữ gìn giới luật của Phật. Không nên ăn thịt, không nên giết hại, đó là nhiệm vụ của chúng ta, đừng đem sự đau khổ đó cho chúng sinh. Đi đường chúng ta nhìn xuống bàn chân của chúng ta, chú ý cẩn thận, tránh đạp con kiến, tránh đạp côn trùng dưới chân chúng ta, vì sự sống của chúng. Lỡ chúng ta đạp gãy chân chúng, gãy tay chúng, chúng sẽ đau khổ vô cùng, chúng ta có biết không? Cho nên người cư sĩ đạo Phật phải thường tập Chánh Niệm Tỉnh Giác. Từng hành động trong thân tâm chúng ta, tay nắm, chân đi đều phải cẩn thận kỹ lưỡng, vì chúng sinh đang ở chung quanh chúng ta.

Lỡ cố ý, lỡ vô tình chúng ta đã làm cho chúng đau khổ, mà chúng đau khổ thì lòng chúng ta chịu sao nổi mấy con. Hai người đi, một người đi trước, một người đi sau. Một người đạp một con ốc, một cái rộp con ốc bể, người sau đi luôn thản nhiên, thực sự các con không có lòng từ lòng bi chút nào cả. Người đi trước họ nhìn kỹ lưỡng thì làm sao đạp côn trùng, con ốc dưới chân chúng ta. Người đi sau khi thấy người đi trước đạp thì hãy đỡ con vật đang bị lăn lộn trong đau khổ của người đi trước để trong lòng bàn tay của chúng ta mà nói những lời yêu thương, nói những lời an ủi, nói những lời thương xót, (...), đó là thể hiện lòng từ bi của chúng ta mấy con. Đạo Phật dạy chúng ta luôn luôn trước cảnh đau khổ của người khác, chúng ta khởi lòng thương yêu. Một lời an ủi, một hành động xoa dịu, đó là hành động từ bi.

Cho nên đối với chúng ta, đối với các vật xung quanh chúng ta, không ăn thịt, không giết hại, nhưng vẫn cẩn thận để tránh đừng dẫm đạp lên chúng sinh, đừng làm chúng sinh đau khổ. Chứ chúng ta không đi tìm ngoài chợ để mua cá, mua rùa, mua chim phóng sinh, mà lỡ có duyên nhau, gặp nhau con cá đó có duyên với chúng ta. Cho nên hôm nay đi trên đường mà chúng ta gặp con cá

mắc câu, thì chúng ta mau mau dù bất cứ thế nào chúng ta phải mua con cá đó mà thả. Vì ngày xưa nó là cha, mẹ, ông, bà của chúng ta mà thành con cá đó, bây giờ nó có nhân duyên nhân quả cho nên chúng ta đi đường gặp nó hãy mua một con cá đó thả.

Cũng như chúng ta, chúng ta cứu ông bà, cha mẹ chúng ta thoát cảnh hoạn nạn, đó là lòng từ bi. Cho nên đạo Phật dạy chúng ta, mặc dù hiện giờ đôi mắt chúng ta nhìn không thấu suốt con cá đó là ai, mà sinh ra con cá đó. Nhưng chúng ta biết rằng có duyên tức là có nhân quả với nhau. Có nhân quả với nhau, có vay nợ với nhau trong nhân quả, ít ra là anh em, cha mẹ, ông bà của chúng ta. Vì trải qua cha mẹ chúng ta mới nuôi con cho lên lớn khôn thì biết bao nhiêu bàn tay của mẹ cha của mình đã giết bao nhiêu loài cá tôm không? Bây giờ thành ra con cá chúng ta có biết đâu. Đó là cái nhân quả đã tái sinh để mà trả quả.

Thì hôm nay gặp duyên nhau, chúng ta hãy giúp đỡ cho cha mẹ mình, cho ông bà tổ tiên của mình đang hóa, đang thành con đó. Một con chó, một con vật xung quanh nhà chúng ta, đừng nên đánh đập nó, nó là những người thân của chúng ta đã hóa kiếp, vì tình cảm còn thương yêu cho nên nhà hàng xóm kia có một con chó sinh. Tại sao con chó đó không lại nhà người ta ở, mà lại coi nhà cho chúng ta, đó là một sự nhân duyên của nhân quả.

Cho nên đừng vì một chút xúu nào đó mà đánh đập con chó. Đừng vì một chút xúu nào mà đánh đập con mèo, nó là những người thân chúng ta. Đôi mắt các con đâu có đôi mắt Tam Minh mà nhìn thấy suốt qua lớp nghiệp con mèo con chó là ai? Nếu mấy con nhìn qua lớp nghiệp con chó con mèo thì mấy con hoảng hồn, mấy con sợ sệt. Là cha, là mẹ nhiều đời, nhiều kiếp của mình còn nhân quả với nhau mà phải sống trong một ngôi nhà. Con gà, con heo, con chó vì nhân quả mà trở thành những người thân trong gia đình của mình. Sống hằng ngày đem cám, đem gạo, đem thóc cho con gà ăn, không ngờ đó là người thân của mình. Bây giờ lỡ cắt cổ, đó là nhân quả mấy con. Các con cắt cổ một con gà là cắt cổ cha mẹ mình, các con có biết không? Đó là mấy con không hiểu. Khi mấy con có đôi mắt Tam Minh rồi các con sẽ thấy một cách đau lòng. Người ta giết ông, giết cha người ta, mà người ta không biết, người ta ăn thịt, ăn cha người ta, mà người ta không hay.

Cho nên đức Phật mới dạy giới thứ nhất: Cấm sát sinh, không được giết hại chúng sinh, vì giết hại chúng sinh là lầm mà giết hại ông bà, cha mẹ của chúng ta đang tái sinh luân hồi.

Nhưng trong giới luật, đức Phật dạy: Cấm sát sinh. Người đệ tử của Phật vào đầu tiên là đừng giết hại chúng sinh, đừng ăn thịt chúng sinh. Chúng ta không

phải con bò ăn cỏ, mà chúng ta đã thâm hiểu được cái lý sâu xa. Tình thương yêu của chúng ta đối với cả dòng họ tổ tiên của chúng ta, mà những người đã quá cố, bây giờ đang ở chung quanh của chúng ta. Vì thế nên cuộc đời tu hành của đạo Phật đem lại tình thương yêu không phải riêng mình ông bà của chúng ta, mà nói chung cả chung một hành tinh này.

Những con người đang sống đều có duyên nhân quả với nhau, từ nhân quả sinh ra thì còn ai mà không cha, không mẹ, không cùng một cha mẹ của nhân quả. Cho nên các con thấy Thầy và các con đều là người xa lạ nhưng đâu các con có biết đâu. Ngày hôm nay gặp nhau đều là do duyên nhân quả. Chúng ta là những người thân nhau, những anh em ruột thịt, cha mẹ con cháu ruột thịt, có một ngày hôm nay có đủ duyên gặp nhau. Tại sao những người ngoài đường kia sao không gặp, mà ở đây lại gặp. Các con hiểu điều đó.

Cho nên chúng ta phải thương yêu nhau, giúp đỡ nhau, nâng đỡ nhau trên con đường của đạo Phật để đưa nhau đi làm chủ được sự sinh tử luân hồi, chấm dứt nghiệp tái sinh. Thương nhau là phải như vậy, do đó Thầy hiểu rằng, vì Thầy nhìn thấy nhân quả, cho nên Thầy thấy rằng tất cả những người dân Việt Nam đều là những người thân. Những ông bà, cha mẹ ruột thịt của Thầy, Thầy đem sức lực của mình, ngày đêm viết sách Đạo Đức, đem lại những người thân của mình để thoát ra khỏi khổ đau của kiếp làm người. Nhưng mấy con có biết đâu, mấy con có nhìn thấy Thầy của mấy con là ai đâu, mấy con có thấy nghĩ rằng Thầy với mấy con có một đời nào là những dòng máu cùng chung cha mẹ sinh ra đâu, sao mấy con đâu biết.

Hôm nay mấy con thấy Thầy là con của một ông A, ông B, mấy con con của C, ông Đ, chứ đâu có biết đâu có một dòng máu đâu. Nhưng ngày nào chúng ta đều là con một dòng máu với nhau, từ một dòng máu sinh ra. Bây giờ tuy là một dòng máu khác, nhưng kiếp trước chúng ta là ai, ruột thịt với nhau. Cho nên hôm nay có duyên mà gặp nhau, tại sao chúng ta không thương nhau, không đem đạo đức dạy cho nhau?

Cho nên mấy con thấy Thầy gian khổ từ miền Nam ra miền Bắc, nghe các con ngoài này sống chống đối nhau, không đoàn kết, không thương yêu nhau, vì danh, vì lợi mà dùng những ngôn ngữ hại nhau. Thầy không nổi lòng nào mà nhìn nhân quả của mình, nhìn dòng máu của mình mà chà đạp lên nhau, rất là đau khổ. Thế mà Thầy phải đến đây và hôm nay gặp mấy con cũng là duyên của một, duyên của nhân quả. Những dòng máu thương nhau từ kiếp này, không có thì từ kiếp khác. Cho nên hôm nay gặp trước mặt Thầy nói một sự thật, để mấy con thấy rằng mấy con là những người thân thương của Thầy. Thì hôm nay gặp Thầy của mấy con là cha của mấy con, thì mấy con phải nghe lời

Thầy, sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người, biết thương yêu nhau, biết tha thứ những lỗi lầm của nhau, thấy lỗi mình, đừng thấy lỗi người, đừng nói xấu nhau, mấy con. Trong gia đình anh, em mà nói xấu nhau thì có tệ lắm không mấy con? Rồi mấy con biết thương nhau thì Thầy làm sao là một người cha, mà làm sao không thương các con mình, không đem những đạo đức dạy cho các con mình, để con mình được hạnh phúc, yên vui.

Cho nên mấy con hãy cố gắng. Thầy là một người cha, là một người Thầy thương yêu các con vô cùng. Chịu cực khổ, thời gian nào Thầy cũng không nghỉ ngơi. Rảnh rang lúc nào Thầy lo lắng làm sao để bộ sách Đạo Đức này được ra đời, sớm chừng nào, tốt chừng nấy. Bộ giới luật của Phật được ra đời để những người tu sĩ Phật giáo xứng đáng là những người tu sĩ Phật giáo. Sức của Thầy có hạn mà phải làm việc rất nhiều. Ngày đêm trên xe Thầy vẫn ngồi làm việc, mấy con không hiểu gì không? Tại sao vậy? Tại vì Thầy rất thương mấy con đang khổ đau. Vì thế mấy con hãy cố gắng, cố gắng mấy con, đừng phụ lòng Thầy, đừng thấy Thầy là người xa lạ, mà hãy thấy Thầy là người thân thương trong một gia đình. Mấy con cố gắng!

Hôm nay những sách Đạo Đức Thầy mang về, đã gọi chiếu cả cuộc đời mình. Thầy hứa rằng Thầy sẽ gửi về cho các con những bộ sách Đạo Đức và tiếp tục những bộ giới luật đầy đủ ý nghĩa của đạo Phật. Giúp cho mấy con sống đúng, làm đúng. Tạo cho mấy con có tâm từ, bi, hỷ, xả, biết thương yêu và biết xả, biết hoan hỷ trước những ác pháp, đó là lòng thương yêu mấy con.

Thầy mong rằng mấy con cố gắng chờ đợi Thầy, Thầy sẽ làm tất cả những công việc vì các con, đến hơi thở cuối cùng Thầy ra đi thì nguyện ước của Thầy đã mãn, là thấy các con sống đúng đạo đức, làm chủ bốn sự đau khổ sinh, già, bệnh, chết, Thầy ra đi là vừa. Còn mấy con chưa làm được, mà Thầy làm được, mà để các con còn quằn quại trên đau khổ thì Thầy không đành lòng. Hôm nay mấy con có hỏi Thầy gì nữa không? Trước tình của Thầy đối với các con là như vậy, vậy thì các con đối với Thầy, đừng phụ lòng Thầy nha mấy con.

Trưởng lão Thích Thông Lạc